

γην, και ὡς ἐκ θαύματος τὸ ἀερόστατον αὐτοῦ ἐπίπτεται ἐπὶ τῆς παραλίας, οὐχὶ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ταμέσεως ποταμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γράφων τὰ ὀλίγα ταῦτα παρεσύρη ποτὲ ὑπὸ σφοδρῷ ἀνέμῳ, καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ἀεροναύτου Δυρυῶφ, ὅστις κατέστη ὁ ἥρωϊς τῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάσεων. Συνέβη δὲ τοῦτο ἐν 1868 ἔτει. Ἀνέβημεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Καλαὶ μὲ ἀνεμον πνέοντα ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Εἰς ὕψος 2,000 μέτρων εὐρισκόμενοι, καὶ ἀφοῦ διεσχίσαμεν ἄνεμη τινὰ οὐχὶ μεγάλη, παρετηρήσαμεν, ὅτι τὸ βεῦμα τοῦ ἀνέμου εἶχε ῥίψει ἡμᾶς ἄνωθεν τῆς βορείας θαλάσσης. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν ἐν τῷ πελάγει, εἰς ἀπόστασιν 28,000 μέτρων ἀπὸ τῆς παραλίας. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀερόστατον διηυθύνθη πρὸς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅπου τὸ βεῦμα τῶν ἀνέμων διευθύνεται πρὸς τὸ ἀντίστροφον τῶν ὑψηλοτέρων βευσμάτων, τοιούτοτρόπως δὲ εὐρέθημεν πάλιν ἄνωθεν τοῦ Καλαὶ, ἀφ' ὅπου πληθὺς θεατῶν μετ' ἀγωνίας ἠκολούθει τὸν πλοῦν ἡμῶν διὰ τῶν βλεμμάτων. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ ὑψώθημεν 4,200 μέτρα, τὸ ἀερόστατον ἐκ νέου διηυθύνθη πρὸς τὸν Ὠκεανόν, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου, ὑψηλότατα εὐρισκόμενοι, εἶδομεν τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ῥεῦμα δὲ πάλιν κατώτερον ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀποβιβάσεως ἡμῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Καὶ ἄλλας ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβάσεις ἐξετέλεσεν ὁ Δυρυῶφ, πάντοτε δὲ ἐσώθη ἐκ τῶν κινδύνων εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητον, ὅτι αἱ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβάσεις ἐκθέτουσι τὸν ἀεροναύτην εἰς τοὺς μεγίστους τῶν κινδύνων. Αἱ ὑπὲρ τὴν ξηρὰν, ὅταν διευθύνονται ὑπὸ πηδαλιούχου πεπειραμένου καὶ συνετοῦ, δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐπικίνδυνον βεβαίως· ἀλλ' αἱ ὑπεράνω τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπαπειλοῦσι κατὰ τοῦ ἀεροναύτου καταστροφὴν ἐντὸς τῆς ἀπείρου ἀβύσσου τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐσχάτως δύο ἀερόστατα ἀπωλέσθησαν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ Πρίγγιψ δὲ καὶ ὁ Λακάξ, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀεροναῦται), δὲν ἀνευρέθησαν πλέον.

GASTON TISSANDIER.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

32.—Διατί ὅταν φυσήσωμεν διὰ τοῦ στόματος λυχνίαν ἢ φλόγα λαμπάδος, αὕτη σβέννυται;

Διότι ἀνανεοῦμεν ἀδιακόπως τὸν ἀέρα ὅστις περιβάλλει τὴν φλόγα καὶ ἀφαιροῦμεν τὴν θερμότητα αὐτῆς, αὕτη δὲ ἀποψυχομένη σβέννυται. Διὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ δὲ ἡ καύσις τῶν αερίων ἄτινα παράγονται ἐκ τῆς τήξεως τοῦ κη-

ροῦ καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται ὑψηλὴ θερμοκρασία, τὴν ὁποίαν πολὺ καταβιβάζομεν φυσῶντες τὴν φλόγα ὀλίγον ἰσχυρῶς.

ΛΥΣΙΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΡΙΩΝ

Ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας.

Οἱ ἀρχαῖοι, θέλοντες νὰ ἀποδείξωσι δι' ὁρατοῦ τινος σημείου, ὅτι δὲν μετέσχον ἀπρεποῦς τινος πράξεως, ἢ καὶ φόνου, συνείθιζον νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ. Τοῦτο μεταφορικῶς ἐσήμαινε ὅτι εἶχον τὰς χεῖρας ἀγνάς, ὅτι ἦσαν ἀθῶοι. Ἐντελῆ παράστασιν τῆς συνηθείας ταύτης περιέχει τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ἀφηγοῦμενον τὴν ἀκουσίαν συναίνεσιν τοῦ Πιλάτου εἰς τὴν καταδίξιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Τί ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες, Σταυρωθήτω. Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαθὼν ὕδωρ, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων, Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.»

Ἐκ τῆς συνηθείας ταύτης προῆλθεν ἡ παροιμιώδης χρῆσις τῆς φράσεως ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας, ἐχούσης οἷαν ἔνοιαν αἱ κοιναὶ ἐκφράσεις, «δὲν εἶμαι ἔνοχος», «δὲν ἀναλαμβάνω κἀμμίαν εὐθύνην», «οὐδὲν πρὸς ἐμέ.»

A. Σ. Β.

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον ἄσμα συναριθμεῖται μεταξὺ τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς δημοδοῦς μουσικῆς διὰ τὸ ὑψηλὸν τῶν εἰκόνων καὶ τὴν βαθυτάτην μελαγχολίαν καὶ περιπάθειαν αὐτοῦ. Καὶ τοι δὲ τινες ἐθεώρησαν τοῦτο ἄηθες καὶ ξενότροπον καὶ πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὴν ποιησὶν τῶν βορείων λαῶν συμφωνώτερον, οὐδὲν ἤττον ὅμως εὐχερῶς διαγινώσκει ἕκαστος τὴν γνησίαν ἑλληνικὴν αὐτοῦ ἔμπνευσιν, ἐκ τοῦ ζωηρότατα ἐκδηλουμένου αἰσθηματος τῆς πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπης, ὅπερ ὁμοίως καὶ πολλὰ ἕτερα δημοτικὰ ἄσματα ἐκφράζουσι, καὶ ἐκ τῆς ἀπεικονίσεως τοῦ ζοφεροῦ ἰπέεως, τὸ ἀνηλεοῦς τῶν ψυχῶν ἄρπαγος Χάρου, ἢ ἀναλόγου εὐρίσκομεν ἐν πολλοῖς μυρολογίοις. Τὸ προκείμενον ἄσμα μετεφφράσθη εἰς πλείστας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν γερμανικὴν ἑμμέτρως ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς Γκαίτε, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ φιλέλληνος Γερμανοῦ Θεοφίλου ἀπεικόνισεν ἐπιτυχῶς ἐν ἰδίῳ πίνακι τὴν περιγραφομένην ἐν αὐτῷ σκηνήν.

II.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΘΑΜΕΝΟΙ

Γιατ' εἶναι μαῦρα τὰ βουνα καὶ στέκουν βουρκομένα; μὴ ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, μὴ γὰρ βροχὴ τὰ δέρνει; Κι' οὐδ' ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, κι' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέρνει, μόνε διαβαίνει ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀποθαμένους. Σέρνει τοὺς νιοὺς ἀπὸ ἄπροστα, τοὺς γέροντας κατόπι, τὰ τρυφερὰ παιδιόπουλα ἔς τὴν σέλλ' ἀραδιασμένα. Παρακαλοῦν οἱ γέροντες, τ' ἀγόρια γονατίζουν· — «Χάρε μου, κόνεψ' εἰς χωρὶν, κόνεψ' εἰς κρᾶ βρῦσι, νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερό, κι' οἱ νιοὶ νὰ λιθαρίσουν, καὶ τὰ μικρὰ παιδιόπουλα νὰ μᾶσουνε λουλούδια.» — «Κι' οὐδ' εἰς χωρὶν κονεῖς γῶ, κι' οὐδὲ ἄε κρᾶ βρῦσι, ἔρχοντ' ἡ μάνεις γιὰ νερό, γνωρίζουν τὰ παιδιὰ των, γνωρίζονται τ' ἀνδρόγυνα καὶ χωρισμοὺς δὲν ἔχουν.»